

Litanii pentru orgă

Grigore Vieru

„Nu suntem săraci de-avere,
Da' săraci de mângâiere.”

Folclor

Stau cu trombonul unii
În jurul gâtului încolăcit:
Juvăț de aur.

Stau alții ca nebunii
Cu pânza unui verb
Tot zădărând un taur.

Stau unii pe aur,
Pe jăratecul lui.

Pe riscul cel mare

Stau alții,
Pe gheața lui de cristal.

Și-având doar cu moartea

Relații,

Stă maică-mea într-un spital.

* * *

Cum nu sunt doi pomi

Întocmai la fel,

Și nici două popoare;

Cum nu se aseamănă perfect

Cicoare cu cicoare

Astfel, maică, și tu

Ești unica-n lume,

În sufletul meu,

În cântul

Ce-mi bate sub tâmple.

Nimeni nu

Poate golul să-l umple,

Golul ce-l lași -

Nici cântecul meu,

Nici popularul meu nume,

Nici țara chiar, care

La fel mi-e de scumpă și ea.

Rămâi.

Mai rămâi.

Nu pleca.

* * *

Puternic nu sunt.

Nu pot fi de față

Cu sângele meu

Când ești rănit.

Nu îndrăznesc
Să calc în picioare
Vipera ce m-a încolțit.
Nu pot până la capăt
Cântecul duce.
Scriind,
Parcă-aș ara cu o cruce.
Dorm iepurește și-mi pare
Că nu mai vin zorii.
Îngheț fără
Lâna albă-a ninsorii.
Tulbure, Doamne,
Mi-ar rătăci sufletul,
Tulbure și-mprăștiat,
Cocoșul de aur al cerului
De l-aș găsi dimineața tăiat.
Puternic nu sunt
Nu pot o casă dura,
O cruce nu pot ciopli.
Cocorii se duc
Și nu-i pot opri.
Stelele cad
Și nu le pot la loc țintui.
Vremea ca viscolul te-acoperă -
Cum să te apar, mamă: fluture fericit,
Soare
În aceeași clipă
Răsărit și-asfințit?!

* * *

Trudite cât țara întreagă,
Mânuțele tale de ceară
În noaptea cea neagră,
În noaptea cea neagră
Odihnescu-se prima oară.
Prima oară
Sărut mâinile tale
Din care ierbi vor răsare.
Mi-i plină ființa de jale
Ca trupul mării de sare.

* * *

Tristă dimineață
De duminica mare.
Îmi izvorăște pe față
Steaua cea de sare.
Privesc cu durere la
Verzile săbioare
De porumb din grădina ta,
Mamă, care

Nu te mai pot apăra.
Întregul nu mai e întreg.

Strig:

Sunt cel mai fără de noroc!

Deși înțeleg, înțeleg

Că toți suntem un lemn

De foc.

* * *

A căzut cerul din ochii tăi

Și s-a fărâmițat.

A căzut de pe fața ta soarele

Și-a înghețat.

Încremenit e vântul cel răcoros

Fără harnicele tale mâini.

Căutându-te pe tine,

S-au tăinuit izvoarele-n țărâni.

Ca un pom doborât

Însuși graiul

Parcă se aude căzând.

Doamne, atât de singur,

Atât de singur

N-am fost nicicând!

* * *

Nu-mi ajung ochi să te plâng,

Nici cuvinte nu-mi ajung.

Drumul meu sub cer e scurt,

Drumul tău în pământ e lung.

Mă doare căsuța,

Gradina ta verde,

Toate

Cate-au rămas fără tine

Mă dor.

Nu-mi mai e dor de nimeni, mamă,

Numai de tine mi-i dor.

* * *

Nu am, moarte, cu tine nimic,

Eu nici măcar nu te urăsc

Cum te blestemă unii, vreau să zic,

La fel cum lumina pâărăsc.

Dar ce-ai face tu și cum ai trăi

De-ai avea mamă și-ar muri,

Dar ce-ai face tu și cum ai fi

De-ai avea copii și-ar muri?!

Nu am, moarte, cu tine nimic,

Eu nici măcar nu te urăsc.

Vei fi mare tu, eu voi fi mic,

Dar numai din propria-mi viață trăiesc.

Nu frică, nu teamă -

Milă de tine mi-i,
Că n-ai avut niciodată mamă,
Că n-ai avut niciodată copii.

* * *

Te-ai scufundat
În veșnicie,
În apele ei,
Ca-n aerul de sus
Mirozna florilor de tei,
Ca iarba toamnei
În pământ,
Ca taina tremurândă-n
Tăcerea unui cânt;
Ca ochiul păsării
În somn,
Tu care parcă spui:
Lăsați-mă puțin
Să dorm.
Ca celălalt gând al meu
Te-aștept sa te întorci
Cu bucuroase vești,
De varul vechi să răzui
Această zi,
Cu zâmbetul tău cald
S-o zugrăvești.
Te-aștept să te întorci.

* * *

În noaptea cea rece,
În ziua mai caldă
Nimic nu detest.
Există lumea cealaltă
Cât timp
Există pământul acest.
Suflet scăzut,
Idee înaltă.
Dar
Încă-i frumos în cânt.
Există lumea cealaltă
Cât timp
Există acest pământ.
Doine se-aud. Tresaltă
Întinderi cerești.
Există lumea cealaltă
Cât timp, mamă,
În noi viețuiești.

* * *

Lipsești dintre lumine,
Dar nu lipsești din mine.

POEZII ONLINE

Lipsești de la fereastră,
Dar nu din limba noastră.
Lipsești din blânda seară,
Dar nu lipsești din țară.
Plecată ești în moarte
Ci-aproape, nu departe.